

UCHWAŁA

Dnia 26 sierpnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

Protokolant starszy sekretarz sądowy Renata Szczegot

w sprawie sędziego Sądu Okręgowego w T. - A. B. i sędziego Sądu Okręgowego w T. – B. W.

po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej

na posiedzeniu w dniu 26 sierpnia 2021 r.

wniosku adwokata W. M. pełnomocnika wnioskodawcy W. P. w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego Sądu Okręgowego w T. A. B. i sędziego Sądu Okręgowego w T. B. W.

na podstawie art. 80 § 2c ustawy z dnia 27 lipca 2001 roku *Prawo o ustroju sądów powszechnych* (t.j. Dz.U. z 2020 r. poz. 2072, z 2021 r. poz. 1080, 1236) w zw. z art. 27§1a i §3 pkt 2b ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. *o Sądzie Najwyższym* (t.j. Dz.U. z 2021 r. poz. 154, 611);

uchwalił:

1. odmówić zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego Sądu Okręgowego w T. – A. B. za czyn polegający na tym, że podczas wykonywania czynności służbowych działając wspólnie i w porozumieniu z B. W., M. N. i K. C. w T. woj. (...) przy ul. D. od dn. 27 czerwca 2016 r. do dn. 9 sierpnia 2016 r. doprowadził do niezgodnego z prawem zainicjowania względem kuratora zawodowego W. P. postępowania wyjaśniającego i dyscyplinarnego w ten sposób, że poświadczył nieprawdę co do daty wpływu pism KPP w B. z dnia 3 czerwca 2016 r. znak (...) oraz ZL-MOPS w N. z dnia 7 czerwca 2019 r. znak (...) do Prezesa Sądu Okręgowego w T. zamieszczając na piśmie Kuratora Okręgowego SO w T. nr (...) prezentatę datowaną na dzień 11 lipca 2016 r., chociaż rzeczzone

dokumenty wpłynęły do Prezesa Sądu Okręgowego w dniu 28 czerwca 2016 roku lub jeszcze wcześniej, czym działał na szkodę interesu publicznego i interesu prywatnego pokrzywdzonego – tj. o przestępstwo z art. 231 §1 k.k. i art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k.;

2. odmówić zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialność karnej sędziego Sądu Okręgowego w T. – B. W. za czyn polegający na tym, że: podczas wykonywania czynności służbowych działając wspólnie i w porozumieniu z A. B., M. N. i K. C. w T. woj. (...) przy ul. D. od dn. 27 czerwca 2016 r. do dn. 9 sierpnia 2016 r. doprowadziła do niezgodnego z prawem zainicjowania względem kuratora zawodowego W. P. postępowania wyjaśniającego i dyscyplinarnego w ten sposób, że poświadczyła nieprawdę co do daty wpływu pism KPP w B. z dnia 3 czerwca 2016 r. znak (...) oraz ZL-MOPS w N. z dnia 7 czerwca 2019 r. znak (...) do Prezesa Sądu Okręgowego w T. zamieszczając na piśmie Kuratora Okręgowego SO w T. nr (...) prezentatę datowaną na dzień 11 lipca 2016 r., chociaż rzeczony dokumenty wpłynęły do Prezesa Sądu Okręgowego w dniu 28 czerwca 2016 roku lub jeszcze wcześniej, czym działała na szkodę interesu publicznego i interesu prywatnego pokrzywdzonego – tj. o przestępstwo z art. 231 §1 k.k. i art. 271 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k.;

3. kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Pismem z 11 czerwca 2021 r. pełnomocnik wnioskodawcy W. P. wniósł o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej:

1. B. W. – Wiceprezesa Sądu Okręgowego w T. - za czyn polegający na tym, że podczas wykonywania czynności służbowych działając wspólnie i w porozumieniu z A. B., M. N. i K. C. w T. woj. (...) przy ul. D. od dn. 27 czerwca 2016 r. do dn. 9 sierpnia 2016 r. doprowadziła do niezgodnego z prawem zainicjowania względem kuratora zawodowego W. P. postępowania wyjaśniającego i dyscyplinarnego w ten sposób, że poświadczyła nieprawdę co do daty wpływu pism KPP w B. z dnia 3 czerwca 2016 r. znak (...) oraz ZL-MOPS w N. z dnia 7 czerwca 2019 r. znak (...) do Prezesa Sądu Okręgowego w T. zamieszczając na piśmie Kuratora Okręgowego SO

w T. nr (...) prezentatę datowaną na dzień 11 lipca 2016 r., chociaż rzeczony dokumenty wpłynęły do Prezesa Sądu Okręgowego w dniu 28 czerwca 2016 roku lub jeszcze wcześniej, czym działała na szkodę interesu publicznego i interesu prywatnego pokrzywdzonego – tj. o przestępstwo z art. 231 §1 k.k. i art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k.;

2. A. B. – Prezesa Sądu Okręgowego w T. za czyn polegający na tym, że podczas wykonywania czynności służbowych działając wspólnie i w porozumieniu z B. W., M. N. i K. C. w T. woj. (...) przy ul. D. od dn. 27 czerwca 2016 r. do dn. 9 sierpnia 2016 r. doprowadził do niezgodnego z prawem zainicjowania względem kuratora zawodowego W. P. postępowania wyjaśniającego i dyscyplinarnego w ten sposób, że poświadczył nieprawdę co do daty wpływu pism KPP w B. z dnia 3 czerwca 2016 r. znak (...) oraz ZL-MOPS w N. z dnia 7 czerwca 2019 r. znak (...) do Prezesa Sądu Okręgowego w T. zamieszczając na piśmie Kuratora Okręgowego SO w T. nr (...) prezentatę datowaną na dzień 11 lipca 2016 r., chociaż rzeczony dokumenty wpłynęły do Prezesa Sądu Okręgowego w dniu 28 czerwca 2016 roku lub jeszcze wcześniej, czym działał na szkodę interesu publicznego i interesu prywatnego pokrzywdzonego – tj. o przestępstwo z art. 231 §1 k.k. i art. 271 §1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

W złożonym wniosku pełnomocnik wnioskodawcy wskazał, że postanowieniem z 29 maja 2019 r. Prokurator Rejonowy w W. wszczął śledztwo, które było prowadzone pod sygnaturą PR 2 Ds. (...). Postanowieniem następnie z 31 grudnia 2019 r. postępowanie w sprawie zostało umorzone w oparciu o przepis art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. – wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego. Na skutek zażalenia pokrzywdzonego W. P. Sąd Rejonowy w M. postanowieniem z 9 czerwca 2019 r., o sygn. II Kp (...), uchylił zaskarżone postanowienie i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Prokuraturze Rejonowej w W.. Następnie śledztwo w Prokuraturze Rejonowej w W. było prowadzone pod sygn. PR 2 Ds. (...), które Prokurator Rejonowy w W. po raz drugi umorzył. Podstawą powtórnego umorzenia śledztwa był również przepis art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. Na skutek zażalenia pokrzywdzonego Prokurator Okręgowy w Krakowie utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie. Postanowienie to doręczone zostało pokrzywdzonemu 14 grudnia 2020 r. i

w dniu 4 stycznia 2021 r. skierował subsydiarny akt oskarżenia. Jednocześnie z subsydiarnym aktem oskarżenia pokrzywdzony wniósł o ustanowienie pełnomocnika z urzędu, który w jego imieniu sporządził i skierował subsydiarny akt oskarżenia m.in. p-ko w/w sędziom Sądu Okręgowego w T..

Uzasadniając podstawy faktyczne wniosku – pełnomocnik wnioskodawcy podniósł, że już 2 lipca 2016 r. Wiceprezes Sądu Okręgowego w T. – B. W. posiadała oficjalne informacje o wpłynięciu skarg na kuratora zawodowego W. P.. Dowodem tego ma być pismo kierowane do W. P. przez Kuratora Okręgowego Sądu Okręgowego w T., które to pismo zostało przesłane do wiadomości Prezesowi Sądu Okręgowego. Na piśmie tym sędzia B. W. naniosła datę i swój podpis. Nadto dowodem na to, że sędzia Sądu Okręgowego w T. B. W. wiedziała o skargach złożonych na W. P. przed przekazaniem ich pismem 11 lipca 2016 r. - świadczą jej zeznania złożone w Prokuraturze Rejonowej w W. oraz treść stenogramu z rozmowy W. P. i M. N., która to rozmowa została przez wnioskodawcę nagrana. Nadto wskazał, że pomimo – jak to określił pełnomocnik – arbitralnego uczestnictwa w popełnieniu czynu B. W. - to A. B. – Prezes Sądu Okręgowego w T. podpisał się pod pismem przekazującym skargi „w ręce” Rzecznika Dyscyplinarnego w T. i jako Prezes Sądu Okręgowego w T. ponosi za tą czynność odpowiedzialność. Niezgodne z prawem podjęcie czynności dyscyplinarnych zainicjowane względem W. P. doprowadziły do odwołania go z funkcji Zespołu Interdyscyplinarnego w N. i tym samym zaniechania wykonywania działań - co przyniosło szkodę dla interesu publicznego.

Pełnomocnik wnioskodawcy nie uzasadnił podstawy prawnej zarzutów sformułowanych we wniosku o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej.

Do tak złożonego i uzasadnionego wniosku pełnomocnik wnioskodawcy dołączył uwierzytelnione fotokopie akt Sądu Rejonowego w R. o sygn. akt X K (...) oraz uwierzytelnione fotokopie akt śledztwa prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową w W., o sygn. akt PR 2 Ds. (...).

Przed wyznaczonym terminem posiedzenia na skutek wezwania Sądu Najwyższego do złożenia pisemnego oświadczenia sędzia Sądu Okręgowego w T. – A. B. pismem z 11 sierpnia 2021 r. wniósł o nieuwzględnienie wniosku o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej oświadczając, że subsydiarny akt oskarżenia złożony wobec niego

jest bezzasadny. Podniósł, że w toku śledztwa prowadzonego przez prokuraturę złożył zeznania, które prosił o ocenę w kontekście zgromadzonego przez prokuraturę materiału dowodowego, w tym zeznań przesłuchanych świadków. Nadto wskazał, że z uwagi na składane przez wnioskodawcę skargi udzielał wyjaśnień KRS, MS i żaden z tych podmiotów nie podjął żadnych czynności. W jego ocenie W. P. celowo formułował w taki sposób zarzuty aby stworzyć wrażenie istnienia spisku i zмовы dotyczącej jego osoby, podczas gdy w rzeczywistości - jak oświadczył sędzia A. B. - dopiero w czerwcu bądź w lipcu 2016 r. powziął wiadomość, że taka osoba w ogóle istnieje.

W pisemnym natomiast oświadczeniu z 16 sierpnia 2021 r. - sędzia Sądu Okręgowego w T. – B. W. oświadczyła, że złożony wniosek jest kolejną formą nękania jej. Od 2017 r. kurator zawodowy W. P. napisał wiele skarg na nią – jak oświadczyła - szkalując jej dobre imię, pomawiając ją, formułując nieprawdziwe zarzuty - przy czym wszystkie złożone przez W. P. skargi zostały uznane za bezzasadne. Nadto podkreśliła, że przyjmowanie pism do sekretariatu Prezesa Sądu Okręgowego w T. nie należy do Wiceprezesa Sądu Okręgowego – bo taką funkcję pełni i nigdy na żadnej korespondencji wpływającej do sekretariatu Prezesa nie umieściła żadnej prezentaty, w tym na piśmie, które jest przedmiotem zarzutu. Składając tej treści oświadczenie sędzia B. W. wniosła o nieuwzględnienie wniosku o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej.

Sąd Najwyższy w oparciu o przedłożone dokumenty ustalił co następuje:

Z przedłożonych w formie uwierzytelnionych fotokopii akt śledztwa Prokuratury Rejonowej w W. o sygn. PR 2 Ds. (...) wynika, że do Kuratora Okręgowego Sądu Okręgowego w T. 23 czerwca 2016 r. wpłynęła z Komendy Powiatowej Policji w B. skarga na kuratora zawodowego Sądu Rejonowego w B. – W. P.. Podstawą skargi było niewłaściwe zachowanie W. P.. Następnie 27 czerwca 2016 r. do tego samego Kuratora Okręgowego wpłynęła z Zespołu Interdyscyplinarnego w N. skarga, z której wynikało, że podstawą jej złożenia była liczna korespondencja kuratora zawodowego W. P. kierowana do różnych instytucji oraz zastrzeżenia do jego zachowania, które miało na celu deprecjonowanie osób pracujących w ramach zespołu na zewnątrz, jak i przed podopiecznymi objętymi działaniem zespołu.

Z przedłożonych kopii akt śledztwa również wynika, że 28 czerwca 2016 r. odbyła się nagrana przez W. P. rozmowa telefoniczna, którą odbył z Kuratorem Okręgowym Sądu Okręgowego w T. – M. N.. Z treści tej rozmowy wynikało, że M. N. poinformowała W. P. o wpływie w/w skarg, a także, że nie dysponuje nimi, gdyż przekazała je Prezesowi Sądu Okręgowego w T. (vide notatka urzędowa z 16 maja 2019 r.).

Z kolei pismem z 29 czerwca 2016 r. M. N. zwróciła się do W. P. aby ten udzielił wyjaśnień w związku ze złożoną przez Komendanta Powiatowego Policji w B. skargą – wyznaczając jednocześnie na złożenie wyjaśnień termin 7 dni od otrzymania pisma.

Pismem następnie z 11 lipca 2016 r. M. N. przekazała wskazane skargi Prezesowi Sądu Okręgowego w T.. Pismo przewodnie wraz ze skargami M. N. złożyła w Samodzielnej Sekcji Kadr Sądu Okręgowego w T.. Fakt ten został udokumentowany prezentatą o treści Prezes Sądu Okręgowego w T.. Skargi te następnie zostały odnotowane w spisie spraw KD Sądu Okręgowego w T..

Przesłuchana w charakterze świadka M. N. zeznała, że wbrew zapewnieniom telefonicznym w dniu rozmowy z W. P. - nie przekazała skarg Prezesowi Sądu Okręgowego w T.. Miała taki zamiar ale w tym dniu nie było w sądzie prezesów Sądu a osobie ich zastępującej nie chciała ich przekazywać. Skargi natomiast przekazała dopiero 11 lipca 2016 r. albowiem czekała na wyjaśnienia W. P., które nie zostały złożone w określonym terminie.

Z zeznań przesłuchanej w charakterze świadka SSO B. W. wynika, że nie pamięta czy rozmawiała z M. N. na temat złożonych na W. P. skarg. Jeżeli rozmawiała to z pewnością poinformowała M. N., że nie zajmuje się sprawami dot. skarg na kuratorów sądowych – bo to leżało w kompetencji Prezesa Sądu Okręgowego w T..

Z kolejnych zeznań M. N., a także z przywołanych zeznań SSO B. W. wynika, że W. P. wysłał pismo datowane na 29 czerwca 2016 r., w którym zawarł prośbę o zapoznanie się ze skargami. Pismo kierowane do M. N. zostało przesłane również do wiadomości Prezesa Sądu Okręgowego w T.. Na piśmie W. P. przesłanym do wiadomości Prezesa Sądu Okręgowego w T. Wiceprezes tego Sądu – SSO B. W. naniosła datę 2 lipca 2016 r. i własnoręczny podpis.

Z zeznań natomiast świadka J. O. - Zastępcy Kuratora Okręgowego Sądu Okręgowego w T. wynika, że pisma kierowane do Prezesa Sądu Okręgowego w T. przekazywane są do oddziału administracyjnego lub działu kadr, gdzie nabijana jest pieczęć z datą wpływu do Prezesa Sądu.

Po wpływie skarg Prezes Sądu Okręgowego w T. – SSO A. B. przesłał otrzymane skargi rzecznikowi dyscyplinarnemu z prośbą o przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego – o ile zajdą ku temu przesłanki – wszczęcie postępowania dyscyplinarnego.

Rzecznik Dyscyplinarny K. C. wszczął następnie postępowanie dyscyplinarne wobec W. P.. Wyrokiem z 12 grudnia 2018 r. Sąd Dyscyplinarny ds. kuratorów przy Sądzie Okręgowym w T. uniewinnił W. P. od zarzucanych mu czynów, które m.in. były przedmiotem skarg wymienionych w treści uzasadnienia niniejszej uchwały.

Powyższe okoliczności stanu faktycznego Sąd Najwyższy ustalił w oparciu o zeznania świadków M. N., B. W., J. O., M. D., P. K., K. C., W. C., B. W., A. M., P. S., E. P., A. B. a także w zakresie przytaczanych faktów na podstawie zeznań W. P. a także na podstawie przywołanych w treści uzasadnienia dokumentów, opinii biegłego sądowego dot. analizy pliku z nagrania przekazanego w toku śledztwa w formie płyty komputerowej DVD i dyktafonu Olympus, pisma Sądu Okręgowego w T. z 15 lipca 2020 r., pisma Sądu Apelacyjnego w (...) z 9 października 2020 r. wraz z dołączonymi do niego wnioskami urlopowymi Prezesa Sądu Okręgowego w T. – A. B., kopii rejestru spraw KD z wyszczególnionymi urlopami wypoczynkowymi pracowników SO w T., kopii pisma Sądu Okręgowego w T. z 5 listopada 2020 r.

Sąd Najwyższy dokonując oceny przedstawionego materiału dowodowego, jak i treści złożonego wniosku o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziów B. W. i A. B. stwierdza, że wniosek ten jest bezzasadny i to w stopniu oczywistym.

Zgodnie bowiem z art. 80 § 2c ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych Sąd dyscyplinarny wydaje uchwałę zezwalającą na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej, jeżeli zachodzi dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przez niego przestępstwa.

Z treści powyższego przepisu wynika, że niezbędnym warunkiem wydania takiej uchwały jest zebranie przez wnioskodawcę dowodów, które wskazują na dostateczne dane do przedstawienia zarzutów, o których mowa w art. 313 §1 k.p.k.

Z żadnego natomiast dowodu nie wynika, że wymienieni sędziowie dopuścili się poświadczenia nieprawdy w piśmie Kuratora Okręgowego Sądu Okręgowego w T. z 11 lipca 2016 r. O tym nie może świadczyć treść nagranej rozmowy telefonicznej przeprowadzonej pomiędzy M. N. i W. P.. Przeczą temu przede wszystkim zeznania M. N., która będąc w toku śledztwa przesłuchiwana 3 krotnie, w tym w obecności pokrzywdzonego W. P. opisała okoliczności sporządzenia tego pisma i wyjaśniła dlaczego wprowadziła w błąd W. P. o przekazaniu przedmiotowego pisma Prezesowi chociaż nie mogła tego zrobić bo ten przebywał 28 czerwca 2016 r. na urlopie. A. B. na urlopie przebywał bowiem w okresie od 22 czerwca 2016 r. do 1 lipca 2016 r. Wiarygodne są również zeznania M. N. co do nieobecności w Sądzie w dniu 28 czerwca 2016 r. – B. W.. Jak wynika z opinii biegłego z zakresu badania nośników komputerowych rozmowa M. N. z W. P. odbyła się w dniu 28 czerwca 2016 r. o godz. 12.43 i zwyczajnie Wiceprezes Sądu Okręgowego w T. mogła opuścić budynek Sądu zanim M. N. po odbytej rozmowie z W. P. do niej próbowała dotrzeć. Potwierdzają to pośrednio zeznania świadka A. B., który stwierdził, że w przypadku nieobecności prezesa i wiceprezesa sądu wyznaczany był ustnie celem ich zastępstwa jeden z sędziów – w tym przypadku był nim sędzia E. P., który w złożonych zeznaniach potwierdził fakt, że zdarzało mu się zastępować kierownictwo sądu w przypadku ich nieobecności. Z analizy udzielonych urlopów sędzia E. P. w tym dniu nie przebywał na urlopie – co czyni wysoce prawdopodobnym, że mógł w zastępstwie prezesa i wiceprezesa kierować Sądem Okręgowym w T..

O przekazaniu skarg Prezesowi Sądu Okręgowemu w T. przed 11 lipca 2016 r. nie może świadczyć również fakt naniesienia daty i podpisu na piśmie przesłanym do wiadomości Prezesa Sądu Okręgowego w T. przez W. P.. Z pisma tego nie mogła wynikać w sposób naturalny treść skarg skoro autor pisma o nich dowiedział się z krótkiej rozmowy telefonicznej i sam chciał się z ich treścią zapoznać. Pismo to natomiast – jak należy domniemywać - wysłał do Prezesa Sądu Okręgowego w T. do wiadomości, gdyż dowiedział się od M. N., że miała ona rzekomo przekazać już Prezesowi Sądu Okręgowego w T. skargi, z którymi chciał się zapoznać – co nie było prawdą w dacie rozmowy tj. 28 czerwca 2016 r..

Sąd Najwyższy zwraca w tym miejscu uwagę, że z treści przepisu art. 68 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o kuratorach sądowych wynika, że postępowania wyjaśniającego nie przeprowadza się po upływie miesiąca od dnia uzyskania pisemnego zawiadomienia o popełnieniu czynu uzasadniającego odpowiedzialność dyscyplinarną ani po upływie roku od dnia popełnienia tego czynu. Ogólna informacja o wpływie skarg na kuratora sądowego nie wypełnia pełnej treści przywołanego przepisu. Istotą przywołanego przepisu jest posiadanie wiedzy o pełnym zakresie zawiadomienia o popełnieniu czynu uzasadniającego odpowiedzialność dyscyplinarną. Gdyby był inny zamiar ustawodawcy tj. wystarczałaby ogólna wiedza o treści zawiadomienia ustawodawca nie wprowadzałby zasady pisemnego zawiadomienia i dodatkowo wzmacniał ją okolicznością wskazującą na „uzasadniającą odpowiedzialność dyscyplinarną”. Tak więc przekazanie ustnie, ogólnikowo o wpływie skarg nie wypełnia dyspozycji przywołanego przepisu art. 68 ustawy o kuratorach sądowych.

Tak więc z punktu widzenia niniejszego postępowania nieistotnym jest czy Wiceprezes Sądu Okręgowego w T. – B. W. rozmawiała o sprawie złożonych skarg z Kuratorem Okręgowym. Istotnym była data przekazania skarg Prezesowi Sądu Okręgowemu w T. w sposób pisemny co nastąpiło dopiero 11 lipca 2016 r. Z żadnego bowiem dowodu przedstawionego przez pełnomocnika wnioskodawcy nie wynika natomiast, że skargi na W. P. będące przedmiotem niniejszego postępowania zostały pisemnie przekazane Prezesowi Sądu Okręgowemu w T. przed 11 lipca 2016 r. Dowodem na tą okoliczność nie może być - jak to już zaznaczono - treść zarejestrowanej rozmowy, gdyż przeczą temu nie tylko zeznania M. N., B. W., A. B. ale również inne okoliczności w tym fakt przebywania A. B. – Prezesa Sądu Okręgowego w T. na urlopie w dniu 28 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy za słuszną uznaje uwagę zawartą w pisemnym oświadczeniu Wiceprezesa Sądu Okręgowego w T. – B. W., z której wynika brak podstaw stawianych jej i Prezesowi Sądu Okręgowemu w T. zarzutu, że obydwójce poświadczyli nieprawdę poprzez naniesienie prezentaty na piśmie Kuratora Okręgowego. Istotnie nanoszenie prezentat nie należy do kompetencji kierownika sądu okręgowego, a z doświadczenia zawodowego Sądu wynika, że takimi czynnościami technicznymi nie zajmują się prezesi sądów.

Zaskakujący jest również zarzut, że Prezes Sądu Okręgowego zobowiązał Kuratora Okręgowego Sądu Okręgowego w T. do informowania go o istotnych okolicznościach dot.

funkcjonowania zespołu kuratorskiego skoro z treści przepisu art. 37 ustawy o kuratorach sądowych wynika, że kurator okręgowy odpowiada przed prezesem sądu okręgowego za funkcjonowanie kuratorskiej służby sądowej w okręgu i reprezentuje kuratorów sądowych wobec prezesa sądu okręgowego i organów kolegialnych sądu.

Naturalną rzeczą w tym przypadku było poinformowanie nawet ustne prezesa sądu okręgowego o skargach wpływających na kuratorów sądowych, zwłaszcza, że do kompetencji prezesa sądu okręgowego należy nałożenie na kuratora kary porządkowej upomnienia (patrz art. 53 ustawy o kuratorach sądowych). Z tym, że ustne nawet informowanie nie wypełnia dyspozycji przepisu art. 68 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o kuratorach sądowych.

Błędny natomiast twierdzeniem jest, że prezes sądu okręgowego oceniając skargę złożoną na kuratora jako w istocie będącą zawiadomieniem o okolicznościach uzasadniających przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego – przekroczył swoje uprawnienia. Zwłaszcza do takich wniosków trudno dojść z uwagi na treść pisma przekazującego skargi rzecznikowi dyscyplinarnemu, w którym A. B. nie przesądził o winie kuratora W. P.. Nadmienić należy, że prezes sądu okręgowego nie jest uprawniony do przeprowadzenia czynności wyjaśniających, które miały w zamiarze przekazującego wyjaśnienie okoliczności w skargach w tych wymienionych.

Jedynym organem uprawnionym do przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego czy też postępowania dyscyplinarnego jest rzecznik dyscyplinarny, który w odróżnieniu od kuratora okręgowego nie podlega prezesowi sądu okręgowego w zakresie podejmowanych czynności i korzysta w ramach swoich czynności z niezależności.

Nie wynikają z żadnego dowodu natomiast okoliczności podnoszone przez pełnomocnika wnioskodawcy a dot. zainicjowania postępowania dyscyplinarnego wobec kuratora W. P., którego celem było pozbawienie go funkcji przewodniczącego Zespołu Interdyscyplinarnego i zastąpienie jego udziału w tym zespole członkiem rodziny SSO B. W.. Ze złożonych zeznań świadków A. M., P. S. odpowiednio Prezesa i Wiceprezesa Sądu Rejonowego w B. taka okoliczność nie wynika. Prezes Sądu Rejonowego w B. A. M. – jak zeznała – nigdy nie rozmawiała z B. W. nt. zastąpienia w pracach Zespołu Interdyscyplinarnego W. P. członkiem sędziego B. W.. Z zeznań tego świadka również nie

wynika aby miała sugestie kadrowe ze strony czy to Prezesa SO w T. A. B. czy też Wiceprezesa tego Sądu – B. W..

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd Najwyższy stwierdza, że brak jest podstaw do twierdzenia, że w niniejszej sprawie istnieją podstawy do przyjęcia, że sędziowie A. B. i B. W. dopuścili się czynu opisanego we wniosku o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej - z tych też powodów odmowa zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej wskazanych sędziów jest uzasadniona.